

bití od zletilého náhradu, oč na jeho budoucí zaopatření více vynakládal, než jeho majetek a nutnost zaopatřiti i ostatní děti dovolují, a nelze také z holé skutečnosti, že žalobce poskytoval žalovanému peníze na universitní studium, usuzovat, že byl s to, aby tento náklad věnoval na synovu výchovu. Smlouva ze dne 21. června 1923 nebyla ani nemravná ani nicotná, žalovaný jest povinen ji splniti. Že by mu bylo splnění vůbec neb prozatím ještě nemožné, nebylo namítáno. Bylo proto uznati podle žaloby.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 30. června 1930, č. j. Rv I 1506/29. Dr. Kraus.

Je možno uložit zachování obůru při nezbytných cestách?

V řízení o stanovení nezbytné cesty pro role žadatele A přes role odpůrce B vyslovil se soudní znalec z oboru hospodářství, že se doporučuje uložit majiteli panujícího pozemku, aby zachoval stejný obvyklý obůr s pozemkem služebným. Okresní soud v K. zřídil pak cestu z nouze a uložil zachování tohoto obůru, když pak krajský soud v K. usnesení zrušil, v novém usnesení okresní soud povinnost k zachování obůru tohoto vynechal.

Krajský soud stížnost vlastníka pozemku zamítl a nejvyšší soud dovolací stížnosti nevyhověl z těchto důvodů:

Stěžovatelé domáhají se jen toho, aby bylo vysloveno, že panující statek musí zachovávat obůr obvyklý v oné krajině, při němž panující pozemek se má řídit podle služebného pozemku. Avšak z předpisů §§ 1 a 4 zákona o nezbytných cestách ze dne 7. července 1896 č. 140 ř. z. nelze dovoditi, že zásadně smí býti zřizována nezbytná cesta jen tak, aby se na služebném a panujícím statku zachovával stejný obůr, při němž by se řídil panující pozemek podle služebného. Zda jest povolení nezbytné cesty vázati na zachování stejného obůru, rozhodnouti jest vždy podle okolností konkrétního případu. V případě, o němž jde, jest uvážiti, že při nynějších pokročilých poměrech nebyl by mnohdy účel zákona, poskytnouti pozemku dostatečné spojení se sítí veřejných cest (§ 1 uv. zák.) ani dosažen, kdyby měl býti zachován stejný obůr, zejména když jsou navrhovatelé i jejich odpůrcové majiteli pouze malých nepatrných chalupnických usedlostí. Také znalec neuznal nutným, aby byl zachován stejný obůr. Dále jest uvážiti, že služebním statkem jest role šesté třídy ve výměře 38 a 82 m² a že fysická jeho část, postížená výkonem služebnosti, činí jen 199·50 m² a leží při mezi a

škoda na ní ročně výkonem služebnosti bez zachovávání stejného obůru vznikající jest vůbec nepatrná, když odškodné jednou pro vždy bylo stanoveno jen částkou 199 Kč 50 h. Konečně jest přihlédnouti k tomu, že podle znaleckého posudku by byla při zachovávání obůru škoda na služebném pozemku jen o 20% menší. Uváží-li se všechny tyto okolnosti, rozhodl rekursní soud zcela správně, propůjčiv nezbytnou cestu bez vázanosti na stejný obůr.

Rozh. nejv. s. z e dne 6. června 1930 R I 377/30.
Dr. Nejdř.

Dohoda ujednaná rozvedenými manželi o výživě manželky pozbude platnosti, spojí-li se manželé později k dalšímu spoluzití. Manžel může v takovém případě domáhati se zrušení exekuce k vydobytí výživného, vedené na základě oné dohody (§ 35 ex. ř.).

Procesní soud vyhověl žalobní žádosti, aby bylo uznáno, že exekuce k vymožení výživného, opřená o dohodu rozvedených manželů o výživě manželky, je nepřipustná, poněvadž dohoda zanikla tím, že manželé se opět spojili k dalšímu spoluzití.

Odvolací soud ji zamítl.

Nejvyšší soud obnovil rozhodnutí první stolice.

Důvody. Dovolání opřenému a dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s. nelze upřítí oprávněnosti.

Žalobce jako dlužník domáhá se soudního výroku, že exekuce povolená usnesením zemského soudu v Opavě ze dne 23. května 1928 č. j. CK IIa 531/25—17 na základě soudního smíru ze dne 2. března 1926 č. j. CK IIa 531/25—14, ujednaného mezi J. R. a žalovanou je nepřipustná, jelikož manželé J. a M. R.—ovi po vzniku exekučního titulu se opět spojili, a že tím zanikl nárok žalované na poskytování výživného. Jde tedy o námitky proti nároku podle § 35 ex. ř., patřící na právní pořad, jak správně uznal odvolací soud, a trvá-li žalovaná také ještě v dovolací odpovědi na stanovisku opačném, odvolávajíc se na zdejší rozhodnutí, uveřejněné ve sb. n. s. pod čís. 8125, jest ji odkázati na zdejší plenární rozhodnutí ze dne 21. června 1929 pres. 1483/29, uveřejněné ve sb. n. s. pod čís. 9048. Ale ve věci nelze s odvolacím soudem souhlasiti. Je pravda, že smír, jímž se zavázal manžel platiti své manželce výživné, jest podle své právní povahy smlouvou a že jest manžel zavázán plniti podle smíru tak dlouho, dokud tento nebyl srovnalou vůlí stran nebo